

Chimborazo världens högsta berg

(3220 meter högre än Everest)

Klockan är 01:00 och det är perfekta förhållanden för en bestigning av Ecuadors högsta berg Chimborazo. Vi har tänkt oss att snowborda ner normalleden som förhoppningsvis inte skall vara allt för isig.

Med en hamrande huvudvärk och en oroväckande yrsel ler jag till de förbipasserande amerikanska klättrarna, och hör mig själv säga att allt är fint. Vi fortsätter vår färd över den allt brantare Thielmannglaciären. Jag måste vila ännu en gång, det blir alldeles tyst när vi sätter oss ned, bortsett ifrån ett märkligt läte från min lunga. Min flickvän Pernilla hör det också och lägger även märke till mina extremt blå läppar. Det känns överkligt att konstatera att jag fått lungödem. Vi befinner oss på 5400-5500 meters höjd och jag ställer mig frågan som jag ställt mig många gånger tidigare på mina resor, vad gör jag här???

Den 4 Januari, 1880 stod den väl meriterade klättraren EDWARD WHYMPER tillsammans med Jean Antoine och Louis Carrel på den 6310m höga toppen av Chimborazo i Ecuador. Berget ansågs då vara världens högsta, och näst intill omöjligt att bestiga. På sätt och vis var de inte långt ifrån sanningen eftersom Chimborazos topp är den plats på jorden som befinner sig längst från planetens medelpunkt, närmare bestämt ca 3000 meter högre än Everest, detta p.g.a den ekvatoriala bula som jorden har. Detta medför en mängd fantastiska fakta. Exempelvis kan den personen som befinner sig på toppen vid tolvtiden på dagen briljera med att hon/han har huvudet närmast solen jämfört med alla andra människor på planeten. Personen ifråga kommer även att snurra med den högsta farten runt jordens axel vilket i sin tur medför att man väger betydligt mindre eftersom gravitationen minskar på denna höjde.

Jag och min flickvän Pernilla hade lyckats lura till oss tre veckors ledighet från jobbet och jagade nu ett lämpligt plats att spendera vår välförtjänta semester på, Kilimanjaro, Elbrus, Alperna, Nepal.

- Nä, vi åker och surfar i Marocko istället.

Jag fick till sist ett mail från en klätterkompis i Norge som tipsade oss om Anderna. Det dröjer inte länge förrän vi bestämmer oss för Ecuador, först och främst för att allt verkade vara så lättillgängligt och med våra futtiga tre veckor skulle vi inte hinna med några större utsvävningar. Ecuador har även mycket annat att erbjuda så som finfin vågsurfing som vi inte kunde gå miste om.

Efter en ganska ondskefull magsjuka i början av resan stod vi äntligen vid foten av Chimborazo och suktade efter toppen. Det var nu en vecka sedan vi anlänt till Quito, Ecuadors livliga huvudstad på 2800 meters höjd över havet. Under veckan som gått hade vi hunnit med en del mindre toppar som skulle underlätta vår acklimatisering på Chimborazo. Från den lilla indianbyn Pulingue San Pablo lyckades vi få lift med en lastbil som transporterade möbler. Lastbilen tog oss ända upp till parkentrén som bestod av en container med ett par kortspelande parkvakter i. De krävde oss på 10 dollar var och det var omöjligt att pruta. Containern ligger på 4200 möh och här började vandringen upp till Whimperhyttan där klättringen mot toppen som regel startar.

Vägen upp var okej och en vanlig taxibil hade lätt tagit sig upp till parkeringen och första hyttan på 4800möh, men lite motion har ju aldrig skadat någon. Området som vi nu vandrade i var kargt och här växte endast ett fåtal seglivade plantor som emellanåt fick sätta livet till för de betande djuren vicuja. Dessa djur som är en nära släkting till lamadjuret ser man ganska ofta runt berget. Efter ett antal timmar nåde vi första hyttan, två slitna klättrare satt vid solsidan på hyttan och lagade sig ett mål mat. Vi frågade hur det gått för dom på berget, - Not so good, Fick vi till svars. Vi hörde på tonfallet att vidare diskussion inte var aktuell. Vädret var perfekt och nu kunde man se hela berget tydligt, vi studerade leden som såg ut att vara i god kondition. På vägen upp till nästa hytta blev vi påmind om de risker alpinismen drar med sig. Ett tjugotal gravstenar står placerade på var sida om stigen, många av dom har en alpinyxa inristad. Parkvakterna tror stenhårt på att dessa avlidna klättrare går igen under nätterna och vistas därför ogärna i hytterna ensamma.

Vår ursprungsidé var att sova i den övre hyttan på 5000möh och sedan göra ett läger på 5400 möh vid en sadel med namnet El Castillo. Efter att ha pratat med hyttvakten om vår idé fick vi som svar att detta inte var möjligt eftersom det var för brant. Vi beslutade att göra vår bestigning i ett enda svep vilket är det normala, men det normala är också att folk inte tar sig till toppen. Två amerikanska klättrare dök upp under dagen vid den övre hyttan. Deras plan var att klättra en del vulkaner i Ecuador för att sedan göra ett försök på Aconcagua Sydamerikas högsta berg. De berättade att det årligen kom 800 klättrare till berget men endast etthundratal nådde toppen. Det ryktades också om att en gigantisk crevass (ispricka) spärrade vägen mellan Veintemilla och huvudtoppen vilket hade resulterat i att ingen nått huvud toppen på två månader. Det fanns dock delade meningar om detta de klättrare som använt guider hävdade prompt att de nått huvudtoppen, de kunde dock inte redogöra för hur de tagit sig över crevassen.

Vi vaknar klockan 11:00 och jag känner mig inte helt i form men med för hoppningen om att bli bättre steg vi upp och kokte vatten och slängde i oss lite pasta. Klockan 12:00 var vi på väg mot toppen och stjärnorna belyste hela berget som kändes gigantiskt. De första timmarna gick över stenskravel som blev allt brantare ju längre färden gick. Vi var först och hade inga klättrare framför oss, amerikanernas pannlampor röra sig nere vid baslägret och de rörde sig riktigt fort. Väl vid glaciärkanten lyckades vi finna en ramp som ledde oss direkt upp på den beryktade korridoren som skulle föra oss till El Castillo klippan. Här ifrån gick leden vidare över Veintemillaryggen som lede till förtoppen Veintemilla 6200m. Bergväggen bakom korridoren hade till ovanått släppa stora stenar på klättrare, som passerad under den tid på dygnet som solens strålar träffade den uppspruckna bergväggen.

För en dryg vecka sedan hade en tysk man inte lyckats hitta rampen utan klättrat upp för den lodräta 7m höga vägen i tron att det var den lättaste vägen upp. Klättraren lyckades aldrig att komma över glaciärkanten utan föll handlöst och fortsatte ned genom stenskravlet. Som ett mirakel lyckades han överleva fallet med mindre skador. Med lite hjälp från andra klättrare tog han sig tillbaka till baslägret.

Uppe på glaciären insåg jag ganska fort att den tunga brädan jag släpat på genom halva Ecuador inte skulle komma till så stor användning efter som det inte fanns en tillstymmelse till snö på glaciären. Jag lade brädan bakom en liten is formation och vi fortsatte uppåt utan snowboard. Amerikanerna hade nu hunnit ifatt oss, de var i fin form. Med en hamrande huvudvärk och en oroväckande yrsel log jag till de förbipasserande klättrarna, och hör mig själv säga att allt är fint, men det var inte helt sant. Vi har passerat den brantaste delen av leden 50-60 grader och nu återstod endast den långa vandrigen upp för Veintemillaryggen. Den sista biten hade gått sakta, det blir alldeles tyst när vi satte oss ned, bortsett ifrån ett märkligt läte från min lunga. Min flickvän Pernilla hör det också och lägger även märke till mina extremt blå läppar. Det känns överkligt att konstatera att jag fått lungödem. Vi avbröt genast bestigningen och koncentrerade oss på att komma ner helskinnade. Jag tryckte i mig en energi gel som kom upp lika snabbt som jag tryckt ner den. Nedfärden blev riktigt otrevlig jag blev allt sämre och börjar yra om obegripliga ting. Genom korridoren har det börjat regna stenar men ingen träffar. Efter ett tag hittar vi rampen som för oss ner till stenskravlet och vidare till bas lägret. Vi beslutar oss för att åka till stranden ett par dagar och prova Ecuadors surfing. Efter två dagar bryter Pernilla hyr brädan vilket kostar oss 50dollar. Vi känner att två dagar av surfing var allt vi behövde på denna turen.

Vi återvänder till indianbyn och gör oss redo för försök nummer två. Denna gång är det två ungrare i hyttan, vi vaknar upp vid 12:00 och gör oss redo jag känner mig riktigt bra och toppen skall bli vår. Pernilla däremot klagar lite över illamående och magen kändes inte riktigt som den borde. Vi stapplar i väg i mörkret genom moränen och jag upptäcker att Pernilla ligger långt efter. När hon hinner ifatt sjunker hon i hopp på en sten, jag inser snart att lägget är allvarligt men det tycks inte vara höjden, troligtvis något hon ätit eller liknade. Vi återvänder till hyttan och Pernilla återvänder till sovsäcken. Jag vilar en stund innan jag beslutar mig för att ta upp jakten mot toppen igen, denna gång via en annan led, Whymperryggen som förhoppningsvis skall leda mig direkt till huvudtoppen. Undertiden hade de två ungrarna begett sig iväg upp för normal leden. Klockan var 3:00 och vädret började bli allt sämre med kraftig blåst och dimma. Jag klättrade upp för Whymper ryggen som leda mig direkt under toppen av Veintemillas södra isväg. Här fick jag två alternativ antingen att gå vänster upp för Veintemillatoppen eller åt höger vilket skulle leda mig direkt till Whymper toppen. Valet blev enkelt, åt vänster var det så lite snö och is att den lösa vulkanstenen utgjorde en perfekt rutschbana ner till baslägret via ett stup på 700 meter. Till höger låg seracerna (isblock) och balansera ovanpå varandra och bara väntade på att få den minsta anledning att rulla iväg och skada allt levande i dess väg. Jag visste att detta var sista chansen på toppen under denna resa. Efter en dryg halvtimmas svärande återvände jag ned genom blåsten och den att mer tilltagande dimman. Väl i baslägret kändes livet ganska orättvist men denna känsla höll inte i sig någon längre tid. Dimman lättade och det var åter möjligt att se delar av berget. Vädret hade nu blåst upp ordenligt och till att döma av molnens fart över toppen var detta inte en gästvänlig plats att befinna sig på. Under vår vistelse i baslägret dök aldrig ungrarna upp de hade då varit borta i ett dygn.

Vi meddelade park vakterna vilka visade måttligt intresse. Vi blev tvungna att bege oss till lägre höjder efter som Pernillas tillstånd inte blev bättre. Vad som hände med de två ungrarna vet vi inte men vi får hoppas att de bivackerat på en skyddad plats på berget. Vi hade nu tre dagar kvar på vår resa vilka vi förvaltade väl i älvarna vid östra delen av Ecuador med rafting och bad i varma källor.

Fakta

I Ecuador finns ett tiotal toppar på 5000m som passar alla nivåer av klättrare. Chimborazo är den enda 6000metaren. Här finns även andra typer av aktiviteter man kan förströ sig med så som rafting, klippklättring, surfing, paragliding, djungelvandringar mm.

För att klättra någon av femtusen metrarna bör man vart fall lägga två veckor. Man kan utan problem spendera månader i Ecuador utan att bli sysslöslös. En biljett från Köpenhamn går på mellan 8000-11000 tusenkronor. Det finns gott om guide företag vilka kan göra livet lättare här nere men då börjar det naturligtvis kosta en del pengar. Mellan 200 och 350 dollar får man räkna mer för en bestigning av någon av de stora bergen. Men troligtvis är det möjligheten att göra saker själv och på ett billigt och enkelt sätt som lockar mer och mer äventyrare till Ecuador. Min spanska är extremt dålig men vi lyckades en då alldeles utmärkt på egenhand tack vare en mycket hjälpsam attityd bland folket. Hotell finns från 3 dollar och uppåt. Resor mellan olika berg görs lättast med något av turist kontoren men är även möjligt att göra med lokal buss.

Slut